TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä, paitsi maanantaina.

TOIMITUSKUNTA:

W. N. REIVO, A. SALMI, L. MOILANEN, J. MALO, K. E. HEIKKINEN.

TOVERI
(The Comrade)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Monday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40c per inch. Special discount allowed for larger and continuous advertisements.

TOVERI, BOX 99, ASTORIA, OREGON.
AUGUST NIKULA, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post-Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3rd, 1879.

SUBSCRIPTION RATES:
IN THE UNITED STATES AND CANADA:
For 1 year $3.75; For 6 Months, $2.00; For 3 Months, $1.25; For 1 Month 50c.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuoleman-ilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, hajutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naima-ilmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset seuraavan hintaluettelon mukaan palstatuumalta: 1 v. 20c, ½ v. 20c, 3 kk. 25c, 1 kk. 30c. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

TILAUSHINNAT YHDYSVALLOISSA JA CANADASSA:
1 vuosikerta $3.75; 6 kuukautta $2.00; 3 kuukautta $1.25; 1 kuukausi 50c.
SUOMEEN JA MUUALLE ULKOMAILLE:
1 vuosikerta $5.50; 6 kuukautta $3.00.

MIKSI EMME TAKOISI NIIN KAUAN KUIN RAUTA ON TAOTTAVISSAMME!

Jokainen joka on vähänkään ollut tilaisuudessa tutustua kirjaan: **Sota—Minkätähden?** tietää ja myöntää että parempaa antimilitaristista agitatsionikirjaa ei ole olemassa. **Nyt on aika levittää sellaista kirjallisuutta, sillä niinpian kuin sota julistetaan, on sen levittäminen kielletty.**

Toverin johtokunta, tietäessään miten tarpeellista sotavastaisen agitatsionin teko on, päätti tarjota jälelläolevan varaston kirjaa: Sota—Minkätähden? osastoille ja yksityisille kustannushinnoilla, saadakseen sen kaiken kaupaksi ennen sodan julistusta. Kirjaa myydään nyt 50 sentillä kappale.

Sellaista tarjousta ei ole koskaan vielä täkäläisillä kirjamarkkinoilla tehty eikä luultavasti tullakaan tekemään. Kirjassa on 290 sivua ja on se painettu hyvälle paperille sekä sidottu vaatekansiin.

Rientäkää siis tilaamaan niin kauan kuin sitä kirjaa vielä on tilaisuus levittää!

Rauhakin vaatii uhrinsa samoin kuin sotakin

Californian valtiossa tapahtuu sikäläisten viranomaisten tiedonantojen mukaan noin kolmesataa teollisuustapaturmaa jokaisena työpäivänä, eivätkä toiset valtiot ole jälessä Californiasta. Jokaisessa valtiossa tapahtuu sadottain teollisuustapaturmia ilman että niistä kaikista kukaan pitäisi minkäänlaista tilastoakaan. Eikä Yhdysvallat ole tässä suhteessa paljon edellä naapurimaastaan Canadasta, joskin sentään niin paljon että ei kunnia ole vaarassa. Yksin British Columbiassa ilmoitettiin tapahtuneen tämän vuoden tammi- ja helmikuun ajalla 1083 sellaista teollisuustapaturmaa, josta valtion vahingonkorvauslautakunnalle tehtiin korvausvaatimus. Kun otamme huomioon, että työsuhteet Canadassa ovat olleet tavallisen hiljaiset nykyisinkin, niin täytyy tapaturmien lukumäärän olla tavattoman suuren työssä oleviin työläisiin nähden.

Mutta näistä teollisuusmurhista ja teollisuuskentillä haavoittuneista ei pidetä sanomalehtien palstoilla niin suurta ääntä sillä niitä tapahtuu tasaisesti aina ja kaikkialla; ei ole käymässä sellaisia hyökkäyksiä kuin sotakentällä, että sanomalehtien erikoiskirjeenvaihtajat olisivat niitä seuraamassa ja lennättämässä niistä tietoja vartavasten vuokratuilla lennätinlinjoilla, päinvastoin niistä mainitaan jossakin tiedonannon urkassa hiukan jos satutaan muistamaan ja käytetään lehdissä palstan täytteenä milloin tilaa riittää.

Ja kaikki tämä voittojen ja työläisten tietämättömyyden takia. Sodan uhrit loppuvat sodan loppuessa, mutta rauhan uhrit jatkuvat samalla tavalla niin rauhan kuin sodankin vallitessa, sillä ne ovat kapitalistisen järjestelmän uhreja, luokkasodan uhreja, jotka loppuvat vasta silloin kun luokkataistelukin.

Kun järjestynyt työväestö lopettaa luokkataistelun poistamalla luokat, silloin loppuvat luokkasodan uhritkin, silloin vasta lakkaa "rauha" vaatimasta tuhansia uhreja päivittäin.

Kumoukselliset ja taantumukselliset ainekset työväenliikkeessä

Järjestöt, samoin kuin kaikki muukin maailmassa, ovat n. s. historiallisen kehityskulun alaisia. Se merkitsee lyhyesti sanottuna sitä että ne syntyvät, kasvavat ja muuttuvat alituisesti sikäli kuin olosuhteet muuttuvat ja kun ne lakkaavat täyttämästä tehtävänsä, kuolevat ne pois, kirjoitetaan Alaska Labor News'issa.

Työväestön ammattiliitotkaan eivät tee tästä kehityskulusta mitään poikkeusta. Työväenjärjestöt syntyvät siksi että työväestö on tullut huomaamaan kokemuksestaan, miten yhteisiä etuja voidaan ajaa yhteenliittymällä. Jokaisen union vaikutusvallan ja luonteen määrää sen jäsenistön tietoisuus ja ajatuskanta. Järjestyminen edellyttää ensinnäkin että tunnustetaan yhteisten etujen olemassaolo, joka muodostaa sen pohjan jolle voidaan asettua jonkun määrätyn yhteisiä etuja koskevan tehtävän suorittamiseksi. Se yhteinen pohja, jolla palkkatyöväestö voi yhtyä on se, että heidän kaikkien on löydettävä ostaja työvoimalleen; heillä on kaikilla samanlaista tavaraa myytävänä ja heidän etujensa mukaista on siis myydä se mahdollisimman korkeasta hinnasta. Samoin on heille yhteisten etujen mukaista saada itselleen mahdollisimman parhaat työsuhteet.

Edellämainitun pyrkimyksen seurauksena syntyykin työväenyhdistyksiä, joiden tarkoituksena on taata työläisille mahdollisimman parhaat olosuhteet. Mutta sellaiset yhdistykset eivät kuitenkaan toimi tarkotuksella kukistaa kapitalistinen riistojärjestelmä, vaan koettavat ainoastaan parantaa työläisten nykyisiä olosuhteita. Niiden ihanteet ja elämänkatsomus ovat sopusoinnussa yläluokan etujen kanssa.

Edellisen täydellinen vastakohta on sellainen järjestö joka on järjestetty tarkoituksella avustaa riistojärjestelmän kukistamisessa ja työläisten valmistamisessa sille että hänen luokkansa tulee yhteiskunnan omistavaksi luokaksi ja tämän omistusoikeuden seurauksena yhteiskunnan ainoaksi luokaksi.

Unionisti, jolla ei ole korkeampia ihanteita kuin saada työläisten olot paremmiksi (kapitalistisessa yhteiskunnassa); jonka ainoana toivomuksena on saada vain työtä itselleen, sellainen unionisti koettaa sovelluttaa itsensä nykyisen yhteiskunnan sopivaksi jäseneksi. Hänen hyveensä ovat sopusoinnussa kapitalistiluokan etujen kanssa; hän on yläluokan laatimien lakien uskollinen kannattaja.

Unionisti jonka näköpiirissä on uusi yhteiskuntajärjestelmä; jonka ihannoima tilanne on sellainen jossa ei kenenkään tarvitse elinehtoihinsa nähden riippua toisen luvasta, on kokonaan toisenlainen kuin se joka ei näe mitään muuta kuin parempien elinmahdollisuuksien valtaamisen kapitalismin vallitessa. Uuden yhteiskuntaihanteen omaavat unionistit eivät tyydy mihinkään vähempään kuin kapitalistisen järjestelmän täydelliseen kukistumiseen ja riiston poistamiseen. He näkevät palkkajärjestelmässä ne perussyyt, jotka aiheuttavat mitä kauheimman orjuusjärjestelmän; näkevät että köyhyys ja rikokset ja suurin osa muustakin nykyisen yhteiskunnan kurjuudesta voidaan asettaa kapitalismin kontolle. Sellainen unionisti tietää että ne parannukset joita nykyisessä yhteiskunnassa voidaan saada aikaan, eivät koskaan vastaa niitä epäkohtia jotka ovat oleellisia kapitalistiselle järjestelmälle, sekä että nykyisin vallitsevien yhteiskunnallisten paheiden ainoa poistamismahdollisuus on yhteiskunnan uudelleen järjestämisessä kokonaan uusille perusteille. Nykyaikainen tuotanto vaatii kollektiivista järjestelymuotoa, yksityisten liikkeenharjoittajien aika on jo suurimmalta osalta mennyt. Nyt on suurten teollisuusyhtymäin aikakausi ja se sama suurtuotannon periaate on vallitsevana tulevaisuuden yhteiskunnassakin.

Kumouksellinen teollisuusunionismi yhtyy vaatimattomimpiin tovereihinsa tarkoituksella parantaa työläisten oloja nykyisessä yhteiskunnassa, sillä hän tietää että mitä korkeammalla työläisten elintaso on, sitä voimakkaampia ovat työläiset käymään luokkataistelua. Hän tietää että kun ihmisillä on nälkä, rajoittuvat niiden pyrkimykset työpaikan saamiseen. Hän tietää että työttömät ajautuvat epätoivoisuuteen ja epätoivoiset ovat vaarallisia. Vaatimaton unionisti, jolla ei ole mitään uuden yhteiskunnan ihannetta, joka ei työskentele kapitalistisen järjestelmän kukistamiseksi, ei yhdy toveriinsa silloin kun on kysymyksessä kapitalistisen järjestelmän kukistamista tarkoittavan ohjelman toteuttaminen.

Ja samassa suhteessa kuin kummatkin näistä aineksista esiintyvät unioissa, esiintyy siellä myöskin enemmän tai vähemmän vastakkaisuuksia, ja se keskinäinen sopusointu joka sellaisessa uniossa vallitsee kullakin määrätyllä ajalla, riippuu niiden kysymysten tärkeydestä, jotka sellaisena aikana yhdistävät näitä erilaisia aineksia.

Mutta kun työläisten määräämisvallan tunnustaminen yhteiskunnallisena voimana tulee kysymykseen, tulee taantumuksellisten ja kumouksellisten ainesten välillä epäilemättä syntymään taistelu, jolloin kaikki yritykset näiden kahden aineksen sovittamiseksi tulevat ehdottomasti osoittautumaan vahingolliseksi kumousliikkeelle. Sellaisina aikoina lakkaa sopusointu olemasta hyve, ja työläinen joka ei antaudu taistelemaan kapitalistisen järjestelmän kukistamiseksi ja uuden yhteiskuntajärjestelmän asettamiseksi sen tilalle, on luokkansa petturi. — B. C. Federationist.

SIELTÄ *ja* TÄÄLTÄ

Kenenkähän se olisi korjattavissa

Virallisten tietojen mukaan on New Yorkin valtiossa 30,000 henkisesti puutteellista henkilöä. Jossakin täytyy olla erehdys, sillä viimeisten vaalitietojen mukaan oli siellä satojatuhansia työläisiä jotka äänestivät joko republikaani- tai demokraattipuolueen vaalilistalla. On huutava vääryys, että sellainen valtio kuin New York julkaisee niinkin harhaanjohtavia tilastoja.—B.C. Federationist.

□ □ □

Vaivansa heilläkin

Itäpiiriläiset tietävät hyvin, että heillä on paljon ja luokkatietoista väkeä osastoissaan, eikä toisissakaan piireissä suinkaan väitetä etteikö idässä todellakin siten olisi, mutta että siellä on muutakin, selviää ystävämme A. S—n kirjotuksesta Clevelandista, O., joka kirjotus julaistiin Toverissa muutama päivä sitte. Siinä mainittiin eräästä clevelandilaisesta iivarista, joka oli päättänyt olla tilaamatta Vappua, siksi että se ei ole Raivaajan pajassa painettu; Vapun sisältöä vastaan ei luonnollisesti ollut mitään muistuttamista,—kuinka sellainen voisikaan olla mahdollista—mutta se seikka että se painetaan—vaikkakin kaikkien järjestömme kustannusyhtiöiden yhteisestä sopimuksesta—täällä Toverissa, riitti tälle iivarille esteeksi Vapun tilaamiselle!

Rakas lukija! Minulla ei ole mitään sitä vastaan miten järkeäsi käytät, kunhan et vain käytä sitä väärin toisten nähden, sillä sellaisesta häpeätahrasta johon tämä clevelandilainen iivari sotkeutui, ei päässe irti silläkään että jälestäpäin hankkii Vapun varkain joltakin, vaan täytyy sovitukseksi tilata myöskin Toverin, jotta voi osoittaa, että ennakkoluuloisuuskin on pois pestävä vika, kun ihmisellä vain on kylliksi tahdon lujuutta. Onneksi ei meillä täällä lännellä ole osottautunut olevan sellaisia jotka kieltäytyisivät noin ennakkoluuloisesti tilaamasta yhteisesti hyväksyttyjä tuotteita sen tekosyyn nojalla, että teos on painettu jossakin muualla kuin oman piirin painossa. Ja toivottavasti on kysymyksessäoleva iivari vimeinen mohikaani itäpiirissäkin; voivat säilyttääkin hänet historiallisena muistona penikkataudin viimeiseltä ilmenemiskaudelta.—Juhan-Kustaa.

□ □ □

Meidänkin kantamme

Kirjoittaessaan i. w. w.-läisten jutun johdosta ja niistä syistä, joiden perusteella järjestynyt työväestö tukee tätä oikeusjuttua, joka kysyy varoja kymmeniätuhansia dollareita, lausuu Seattle Union Record, Seattlen unioitten keskusliiton äänenkannattaja sen hurskaan toivomuksen, että kun I. W. W.-liitto nyt saa niin runsasta rahallista avustusta vainoamiltaan ja kiroamiltaan ammattiunioilta, tulisi sen muistaa sitä tämän jutun jälkeenkin ja lakata tappelemasta ammattiliittoja vastaan.

Toivomus ei perustu tosiasioille, eikä amerikalaisten yhteiskuntaolojen tuntemiselle, eikä sille ole toteutumismahdollisuuksia. Jos I. W. W.-liitto luopuisi taistelustaan ammattiliittoja vastaan, täytyisi sen perinpohjin muuttaa nykyiset menettelytapansa, jopa niin perinpohjin, että sen luonne muuttuisi niin täydellisesti, että muutos merkitsisi liiton toiminnan kokonaan lakkauttamista sen nykyisillä periaatteilla. Sen olemassaolon edellytys sen nykyisten periaatteiden mukaan on taistelu ammattiliittoja vastaan, joiden toiminnassa se ei voi nähdä mitään hyvää työväenluokalle; sen päätehtävänä—jota sen rehellisimmät edustajat eivät suinkaan kiellä—on nykyisten ammattiliittojen ja sosialistipuolueiden hävittäminen, koska se pitää niitä työväestön eduille vaarallisena, siksipä ei olekaan syytä hämmästyä jos se taas—**niin pian kun se pääsee tästä jutusta, tulee hyökkämään entistä kiivaammin ammattiliittojen ja sosialistipuolueen kimppuun,** sillä se koettaa voimistua tässä taistelussa. Järjestön luominen työläisten keskuuteen ei ole sen tarkoituksena, vaan entisten järjestöjen hävittäminen, siitä ei kai enää pitäisi olla mitään erimielisyyttä niiden keskuudessa jotka ovat seuranneet sen toimintaa tarkoituksella oppia tuntemaan seh luonnetta.

Ja kun sosialistipuolue ja uniot eivät kerran voi työväenliikettä koskevissa periaatteissa yhtyä I. W. W.-liiton kanssa, niin käsittämättömältä myöskin tuntuu silloin, että niillä olisi yhteisiä taisteluja taisteltavanaan. Mitä uniot ja sosialistipuolue ovat taisteluillaan saaneet työväestölle parannuksia aikaan, niitä vastaan on I. W. W.-liitto mielettömällä taktiikallaan antanut riistäjille tilaisuuden laatia kiristyslakeja, kuten esim. juuri äskettäin Washingtonissa laadittu anti-syndikalistinen laki. Se rakentaa esteitä työväenliikkeen tielle, mutta missään tapauksessa ei se voi avustaa unioita ja sosialistipuoluetta niiden poistamisessa, eikä se sellaista haluakaan.

Saatetaan kylläkin puhua siitä, miten se kehittyy ja muuttuu, mutta kokemus on tässäkin suhteessa paras ratkaisija. Samalla ajalla jolloin ammatillisen liikkeen keskuudessa on syntynyt voimakas pyrkimys teollisuuksittain järjestymiseen ja ammattikarsina-periaatteet hylätään, riippuu I. W. W. tiukasti kiinni kymmenen vuotta sitte suunnittelemissa haaveissaan, luopumatta niistä millään ehdolla vaikka jokainen käytännöllinen liike senkin toiminnassa osoittautuu aina ristiriitaiseksi niiden kanssa. Ainoa mihin se on kehittynyt, on syndikalismi, mutta sitäkään se ei avoimesti tunnusta opikseen, sillä sen keskuuteen pesiytyneitten provokaattorien, jotka toimivat työnantajaliittojen palkkaamina, vaikutus on liian suuri. Nämä provokaattorit tarvitsevat sellaisen salaisen ja kontrolleeraamattoman yksilötoiminnan mahdollisuuden työväenliikkeen riveissä, jollaisen I. W. W.-liitto sallii. Sen liiton on vapauduttava niistä aineksista ennen kun se voi olla missään nimessä työväestöä hyödyttävää työväenliikettä, mutta niistä vapautuminen on sille mahdollista vain samaa tietä joka aikoinaan vapautti sosialistipuolueen S. L. P:n hassuttelijoista ja S. S. Järjestön hajoittajistaan. Mutta silloin kun se sen vaiheen on sivuuttanut, ei se enää olekaan nykyinen pinkertonien suojuspaikka, vaan toimii käsi kädessä kaikkien niiden työväenjärjestöjen kanssa, joiden päämääränä on työväenluokan vapauttaminen jär-

Luokkapettureita ja luokkataistelijoita

Jos saa luottaa täkäläisten porvarilehtien tiedonantoihin, on Gompersin "kuninkaallinen huone" rientänyt tekemään teon joka hakee vertaistaan niiden petosten sarjassa, joita ylimykselliset työväenjohtajat ovat tehneet; kerrotaan näet että se konferenssi joka kutsuttiin koolle A. F. of Laborin toimeenpanevan neuvoston toimesta neuvottelemaan toimenpiteistä sotatilanteen varalle, olisi mennyt tavallaan takaukseen siitä, että täkäläinen työväestö alistuu sotakiihkoilijain pyyteisiin, vieläpä avustaakin riistäjiä sotatilanteen vallitessa.

Kun sellaista tapahtuu aikana jolloin työväestön oikeuksia olisi tullut tarmokkaasti puoltaa, ei tekoa saata kyllin raskaasti tuomita. Gompers neuvostoineen ei suinkaan ole tietämätön siitä, että sotatilanteen sattuessa työväestöltä riistetään kaikki ne oikeudet joita se vuosikausien taistelulla on onnistunut itselleen hankkia; he tietävät että pakkopalvelus teollisuuslaitoksissa odottaa työväestöä, ja että sen vallitessa **työnantajat määräävät ehdottomasti ne ehdot joilla työskentely tapahtuu.**

Jos työläisten järjestymisoikeus olisikin luvattu tunnustaa, niin siihen lupaukseen ei ole luottamista enempää kuin siihenkään kun viime vaalien edellä luvattiin rautatieläisille kahdeksan tunnin työpäivä, mutta tähän mennessä ei sitä ole annettu, eikä tullakaan antamaan, elleivät rautatieläiset kykene uusitulla taistelullaan sitä ottamaan itselleen. Ne lupaukset ovat saman arvoisia kuin värväysagenttienkin, jotka saattavat kuvata sodan tarjoaman "kunnian" mitä loistavimmilla väreillä, mutta joiden jokainen lupaus pettää sotilaan; yhdessäkään värväysilmoituksessa ei puhuta niistä miljoonista uhreista, jotka nääntyvät vallihautoihin, ei siitä kuinka monta päivää raadeltu sotilas voi kestää kuolinkamppailua, tai kuinka monta joutuu kuulien raatelemana ja avuttomana suojelemaan itseään sotakentillä vaanivien petolaumojen saaliiksi. Juuri samasta arvosta ovat ne lupaukset, joita työläisille on annettu muka järjestysmiesoikeuden tunnustamisesta sotatilanteenkin vallitessa.

Vain sellainen joka joko ei mitään mistään opi, tai toimii tahallaan riistäjäluokan tahdottomana aseena, saattaa selittää, että työväestönkin on asetuttava kannattamaan sotaa ja luovuttava oikeuksistaan sen eduksi.

Mikään ei ole narrimaisempaa kuin uskotella että työläisten järjestymisoikeus tunnustettaisi sodan aikanakin. Sehän edellyttäisi lakkoutumisoikeudenkin tunnustamista ja kukaan ei kai rehellisesti ajattele että riistäjäluokka sallisi työläisten asetehtailla mennä sodan aikana lakkoon. Sellaista saattavat uneksia jotkut "kansanvaltaisen militarismin" autuaat apostolit, mutta ei kukaan työväenliikettä ja kapitalistien menettelyä tunteva.

Jokaisen konikaupan joka työläisten ja porvarien välillä sotatilanteen uhatessa hierotaan, täytyy perustua sille käsitteelle, että on olemassa yhteisiä etuja, joiden perusteella työväestö astuu riistäjien määräyksestä armeijaan ja alkaa taistelun omia etujaan vastaan; ja näiden yhteisten etujen täytyy vielä päälliseksi olla paljon painavampia kuin työväestön luokkaedut, koska työväestön kerran niiden eduksi täytyy luokkaeduistaan luopua.

Jokaiselle rehelliselle luokkataistelijalle tuntuu nykyinen asema tukahuttavan painostavalle. Saatetaan kylläkin kysyä: millä olisi Gompersin neuvosto estänyt sodan? Ehkä ei se olisi sitä voinut estää, mutta sen ei olisi tarvinnut rientää myymään työväestöä tukkukaupalla riistäjille. Olisihan se voinut selittää, että sotatilanteesta huolimatta työväestö ei tule luovuttamaan rahtuakaan oikeuksistaan, ei luopumaan yhdestäkään tilaisuudesta hankkia parannuksia oloihinsa. Se olisi voinut yksinkertaisesti selittää, että työväestö käy luokkataistelua porvariluokan keskinäisestä kamppailusta huolimatta aivan samoin kuin ennenkin.

Sellaisella julistuksella olisi ollut voimakas vaikutus; se olisi ollut voimakkaampaa antimilitaristista agitatsionia mitä tässä maassa on vielä koskaan käyty, eikä olisi ollenkaan tarvinnut pelätä, että ketään olisi voitu asettaa syytteeseen mistään. Mahdollisesti ei sillä olisi estetty sotaa, mutta sillä olisi rohkaistu monta työläistä menettelemään toisin kuin mitä ne nyt voivat tehdä; sillä olisi luotu pohja toiminnalle, joka saattaa käydä tarpeelliseksi.

Mutta turhaa on puhua siitä, mitä olisi voitu tehdä. Tehty on tehty ja riistäjäluokka käyttää kaupassa saamaansa voittoa hyväkseen, vieden kaupanpäälliseksi kaikki mitä työväestöllä nyt on, vieläpä taistelumahdollisuudet läheisessä tulevaisuudessakin.

Säälittävämpään asemaan kuin Amerikan työväenliike nykisin on, saattaa työväenliike tuskin milloinkaan missään joutua. Toisaalla sitä raatelevat patavanhoilliset taantumukselliset, alistuen vastaanpanematta jokaiseen ehtoon minkä riistäjät asettavat, ja toisaalla mellastavat sen riveissä kaikkea vastuunalaisuutta vailla olevat provokaattorit, joten kapitalistiluokka koo aseita täkäläistä työväenliikettä vastaan sen omista riveistä kahden puolen. Ja sellainen tilanne vaikuttaa itsestään jatkuvasti ilman, että riistäjäin tarvitsee enää tehdä suuria sen ellyttämiseksikään. Mitä enemmän gompersilaista politiikkaa yhtäällä, sen enemmän sen synnyttämä vastavaikutus luo maaperää provokatsionille toisaalla. Äärimmäinen vanhoillisuus ja luokkatiedottomuus synnyttää vaistomaisestikin eduistaan tietoisessa työväestössä paheksumista ja se joutuu sitä helpommin toisaalla toimivien provokaattorien uhreiksi, joiden tehtävänä on osoittaa sitä taantumusta vastaavaa "radikaalisuutta". Kun gompersilainen suunta tekee karhunpalveluksia työväestölle alistumisellaan, ja kun on päivän selvä asia, että sellaista politiikkaa johtaa riistäjäluokka palkattujen asiamiestensä kautta, niin rientävät saman luokan palkkaamat provokaattorit yllyttämään työväestöä väkivaltaisuuksiin ja kaikenlaisiin mielettömyyksiin toisaalla, eikä kannattajia puutu kummaltakaan suunnalta. Mutta seuraus on, että terveen ja eheän luokkaliikkeen elpyminen käy sangen hitaasti, sillä riistäjien on helppo kukistaa alkuunsa jokaisen siihen suunnatun yrityksen.

Työväenliikkeen molemmat äärimmäiset suunnat palvelevat riistäjien tarkoituksia samanlaisella tehokkuudella, joskin ne näennäisesti ovat aivan toistensa vastakohdat. Vain harva työläinen huomaa, että se onkin juuri niiden vastakkaisuus, josta riistäjät hyötyvät, koska vain jyrkästi vastakkaiset ainekset voidaan saada taistelemaan välissään; vähempien erimielisyyksien perusteella on taitavimmankaan provokaattorin mahdoton saada työväestöä taistelemaan keskenään.

Paljoa ei amerikalainen työväenliike voi nykyisissä sangen vaikeissa oloissa palvella luokkaansa, mutta sen luokkatietoinen osa tulee sittenkin viittaamaan suuntaa jota olisi kuletta-va. Niin surullista kuin se onkin, että samalla kuin molemmat äärimmäisyydet ovat riistäjäluokan ehdottoman vallinnan alaisia, niin täytyy nähdä että luokkatietoisina pidetyissä sosialisteissakin on niitä jotka pettävät luokkansa silloin kun petos vaikuttaa turmiollisimmin. Sen seikan salaaminen ei ollenkaan hyödyttäisi työväestön taistelua. Mutta luokkatietoisten sosialistien joukko on muutamista pettureista huolimatta sittekin se johtotähtenä toimiva joukko, joka synkimmänkin taantumuksen vallitessa seisoo horjumattomana kaikkialta tulevia hyökkäyksiä vastaan. Sen asema on vaikea, sen tehtävä raskas, mutta se tulee sittekin seisomaan tai kaatumaan paikallaan.

Osoitukseksi sosialistien suunnitelmista uhkaavan tilanteen varalta olkoon tässä julaistu New Yorkin paikallisosastojen lausunto, joka osoittaa, että siellä ei mennä kumpaankaan äärimmäisyyteen, ei uhmaillen arvioida työväestön voimaa liian suureksi, mutta ei liioin alistuta epätoivoisina vaikka heikkous tunnustetaankin. Jos A. F. of Laborin taholta olisi asetuttu samalle kannalle, niin Amerikan työväestöä tuskin uhkaisikaan se tilanne joka sen edessä kaikesta päättäen nykyisin on. New Yorkin osastojen lausunto kuuluu:

"Sopusoinnussa kansainvälisen sosialismin periaatteitten kanssa kuten ne ilmenevät Kööpenhaminan ja Baselin kongressien päätöksissä, Amerikan sosialistipuolueen ohjelmassa ja valtio- sekä kansalliskomitean äskeisissä julistuksissa. me, New Yorkin Lokaalin jäsenet, kokoontuneina yleiseen puoluejäsenten kokoukseen, täten vakuutamme meidän tinkimättömän vastustuksemme sotaa ja militarismia vastaan niiden kaikissa muodoissa.

"Lannistamaton sodan ja militarismin vastustaminen on ja sen täytyy olla sosialistisen propagandan tärkeänä osana, senvuoksi, että sosialistinen vastustus sotaa vastaan ei perustu yksinomaan ihmisyys- ja siveellisyysnäkökohtiin, vaan on syvälle juurtunut työläisten taisteluun luokkansa vapauttamiseksi. Kapitalistien edut aiheuttavat nykyaikaisia sotia ja kapitalistien laitokset kiihottavat niihin ryhtymään. Ne tuovat rikkautta ja valtaa hallitsevalle luokalle ja kärsimyksiä, kuolemaa ja siveellistä rappeutumista työläisille. Sodat synnyttävät ahdasmielisen ja taantumuksellisen nationalismin henkeä, ne hämmentävät työläisten taisteluja, ne heikentävät solidarisuuden siteitä heidän ja muissa maissa olevien veljiensä välillä, ne hävittävät työläisten järjestöjä ja heikontavat työväenliikettä.

"Nykyaikana, jolloin vallitsee katkera kilpailu johtavien maitten imperialististen kapitalistien välillä, niin sanottu "kansallisen puolustuksen" velvollisuus palvelee työv. joukkojen pettämiseksi ja niiden uhraamiseksi kapitalistien liikevoitolle. Nykyisessä kriisissä oletettu "Amerikan oikeuksien" loukkaaminen ei edusta koko Amerikan kansan oikeuksien loukkaamista, vaan ainoastaan joittenkin kapitalistien etujen syrjäyttämistä, jotka itsessään ovat viholliset työväenluokan eduille.

"Näistä syistä sosialistit, työväenluokan etujen edustajina, ovat erikoisesti velvolliset käymään tarmokasta ja itsenäistä taistelua sotaa ja militarismia